

ikke, at Kongen kan for hvert af Eufens uforfærdede Børn bevilge et Pensionstillæg af 10 til 50 Rbd. aarlig indtil hvert Børns 18de Aar, men der staaer, at han kan det, hvor Omstændighederne tale derfor, og selv om dette ikke stod der, selv om der kun stod: „Kongen kan o. s. v.“, saa tør jeg endda udlede aldeles bestemt af rigtige constitutionelle Grundfættninger, at det ingenlunde er nogen Bemyndigelse, der er ucontrolleret fra Rigsdagens Side. Hvorledes udøver nemlig Hans Majestæt denne Bemyndigelse? Paa samme Maade som enhver Regjeringsmyndighed, som ethvert Prærogativ fra Kronens Side udøves, ved Hjælp af sine ansvarlige Ministere og navnlig i dette Tilfælde af den ansvarlige Finantsminister; og jeg anseer det for en ligefrem Selvfølge, at Rigsdagen kan, og jeg vil endogfaa sige bør, hver Gang den sammentræder for at discutere Finantsforslaget, da tillige tage under Overveielse og prøve, hvorvidt den Anvendelse, som siden den sidste Rigsdag var samlet fra Regjeringens Side er fæet af denne Bemyndigelse, er retmæssig eller ikke, om Bemyndigelsen er rigtigt anvendt eller ikke. Jeg kan heller ikke begribe, hvorledes disse Udtryk „hvor Omstændighederne tale derfor“ kan forstaaes anderledes, end at Rigsdagen maa føle sig forpligtet til virkelig at see, om ogsaa Omstændighederne have talt derfor; og, selv om Rigsdagen ikke selv eller ved sit Finantsudvalg vil finde sig foranlediget dertil, maa det under alle Omstændigheder være Statsrevisorerens Sag at gjennemgaae denne Post, og med sine Grundringer at forelægge den for Rigsdagen. Jeg kan altsaa ikke indsee, at Rigsdagen har i mindste Maade frastrevet sig noget af sin Ret til at kontrollere Anvendelsen af Statens Midler ved Administrationen i dette Stykke saavel som i alle andre. Naar Sagen iøvrigt stilles saaledes, at der er Spørgsmaal om, hvad der er meest stemmende med Grundloven, da maa jeg dog bemærke, at Udvalgets Forslag under alle Omstændigheder ikke er overensstemmende med Grundloven; thi der kan ikke i Loven udtales, at Noget skal bevilges efter Lovforslag fra Finantsministeriet; det er kun Hans Majestæt Kongen, der forelægger Love for Rigsdagen, og ikke

Ministeriet. Spørgsmaalet forekommer mig imidlertid at stille sig simpelthen saaledes: Er det hensigtsmæssigt, at Rigsdagen forbeholder sig at bevilge enhver enkelt Pension efter Forslag fra Regjeringen, eller er det bedre, at Rigsdagen giver Regjeringen en vis Bemyndigelse og forbeholder sig Critikken. Nu tilstaaer jeg, at jeg troer, at det i practisk Henseende er meget bedre for Rigsdagen at forbeholde sig Critikken end at forbeholde sig Noget, der kan henføres under Administrationen; og dette er en administrativ Handling, som jeg vel indrømmer, at Rigsdagen er fuldkommen beføiet til at forbeholde sig, men som jeg dog troer at Rigsdagen med god Grund kan og bør overlade til Regjeringen, og jeg holder mig overbevist om, at Statens Interesse vil være bedre tjent med, at Regjeringen udøver den overdragen Bemyndigelse med Forbehold af Rigsdagens Critik, end med at Regjeringen har en ganske almindelig Forslagsret. Hvorledes vil Sagen stille sig practisk? Den vil stille sig saaledes: at Regjeringen vil være meget mere forsigtig med at anbefale Hs. Majestæt at anvende den Slutnings-Passus af § 8, som vedkommende Minister senere skal staae til Ansvar for, end med at gøre Rigsdagen Forslag; og jeg maa tilstaae, at naar Rigsdagens Afgjørelse i alle disse Tilfælde, som fordres forbeholdt dens Beslutning, skulde have Noget at sige, saa vilde næsten Regjeringen være i den Nødvendighed, at maatte forelægge Rigsdagen Alt, enten den fandt Anledning dertil eller ikke. Thi det er vist en meget skæv Stilling for Regjeringen, at den skal f. Ex. af et Par Hundrede Ansøgninger, der kunne være indkomne, udskyde de 50, fordi den ikke finder tilstrækkelig Anledning til at forelægge dem, men derimod forelægge de andre 150, og at dog alligevel disse 50 Ansøgninger kunne komme til Rigsdagen. Sagen stiller sig heelt anderledes, naar Regjeringen skal bedømme, ikke hvad den vil forsvare at forelægge for Rigsdagen, men hvad den vil tage sig paa at bevilge; da er Regjeringens Stilling helt anderledes. Jeg troer ogsaa, at det Modsatte vil medføre et Arbejde for Rigsdagen, som vil være, jeg vil ikke sige uoverkommeligt, men i alt Fald meget uhensigtsmæssigt. Det er under de tidligere